

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

SANT MIQUEL.

Dia 29 de Setembre de cada any celebra l'Iglesia Católica sa festa del Arcàngel Sant Miquèl, capitá majó de ses angélicas milícies.

Sa séua gloriosa història es bona de contá, y son pochs es hòns cristians que no la sápien. Quant Déu hagué creats ets ángels, esperits puríssims que 'l servissen y l'adorassen, n'hi hagué uns quants que inflats d'orgull y de superbia, no volguéren obehí es séu Criador, y contra ell se rebel·láren. Es més superbiós de tots, anomenat Luzbèl, va essè es qui los posá aquests grins dins es cap, y volgué ferse rotlo de sa còua, donant es crit de: *¡Non serviam!*—*¡De ningú vuy essè criat!*

Per castigá sa séua desobediencia y rebel·lada, Déu va enviá contra ells ses legions d'ángels hòns; y comandats per Sant Miquèl, donáren contra ets ángels dolents una batalla. Es desobedients foren vensuts, y à còps de llansa engegats del cèl y precipitats à l'infern ja pera sempre.

De llavò ensá, Luzbèl y es séus companys, convertits d'ángels en diables, fan tot quant pòden per dú ets homos à través. Ells son qui los empeñen à n'es mal y à n'es pecat; ells son qui malavetjan y trabayan perque no fassèm petjada bona. Déu no volgué qu'ets homos romanguéssen contra ells sense defensa, y per axò encomana cada homo que neix à un àngel hò, qu'es es nòstro Angel de la Guarda.

Avuy en dia, no hey ha que negarhó, Luzbèl y es séus manats fan feyna à rebentá com uns escaradés, y en ténen molts d'homos pe'sa gaña. Los han omplit es cò d'orgull y vanidat, y han fèt també que com ells se rebel·lassen contra Déu, amollant es crit superbiós de: *¡Non serviam!*..... *¡Pobrets errats de contes!* Vendrà es dia de fé sa triadella y de comparexe devant Aquell qui tot heu mana y heu govèrna. Sant Miquèl amb ses séues balancetes pesarà

ses accions hònes y ses dolentes de cada qual, y ¡ay d'aquells que à dins sa balansa de sa justícia etèrna no los treuran pès ses hònes òbres! Llavò serán de veure es crits y poladetes y es croixits de dents

Una de ses parròquies de Ciutat, segurament sa més antiga, está dedicada à l'Arcàngel Sant Miquèl.

Quant, ara fa 650 anys, el Rey En Jaume vengué à conquistá Mallorca à n'es mòros, va entrá à dins Ciutat amb so séu exèrcit, després de tenirla sitiada llargament, per sa antiga porta de Santa Margalida ó de sa Reconada. Per aquí ahont es ara es carré de Sant Miquèl, hey hagué combat per llarch: es mòros se defensavan com à rabiosos; però es cristians poguéren més, y dexant es carré amb una estèsa de mòros mòrts y escalabrats, el Rey en Jaume no s'aturá fins à entrá victoriós dins es palau de l'Almudayna.

Lo qu'are es Sant Miquèl, era à les hores una mesquita ó temple mòro; y contan ses cròniques qu'el Rey la fé benehí, y que allá matex s'hi celebrá sa primera missa. De s'iglesia antiga que allá hey edificáren, pòca cosa en roman avuy, trèt des portal majó. Sa qu'hey ha ara, d'un pòch massa mal gust arquitectònich, no té més d'un parey de sigles.

Aquesta mica d'història qu'hem contada de Sant Miquèl y del Rey En Jaume, ja la saben, com aquell qui diu, ets atlots que van à dú òli. Però, entre tants de mallorquins qu'están cansats de sebrerla p'es cap d'es dits y que sa padrina ja los ne feya vòu-verí-vòu, sempre n'hi haurá qualcun d'ignorant, que li servirà de profitosa recordansa.

Per aquest amb preferència l'hem escrita.

V. DE SES ARNES.

LO QUE FA UN MONTISSIONISTA.

En punt de les sèt y mitja, bota d'es llit En Guiemet, tal dia com avuy, y un còp rentat y vestit y clenxa féta, s'en puja à n'es coloms y muda s'aygo y es menjá à n'es passarell.

Llavò s'en va à n'es séu quartet, y mentres pòsa en bon orde y concert es llibres y trastrets d'aná à escola, li volatetjan per dins es séu capet un esbart d'idées per aquest estil:

—«Ja hi tornam essè: es *punt* s'es acabat, y s'en es vengut es mes d'Octubre. Ja estich matriculat: enguañy en duré tres d'assignatures; no, y fas contes de treure *nota* de totes tres: no vuy que sia com l'any passat que'n vatx havè de dexá una p'es Setembre.»

«Ja estich matriculat; ja tench comprats es llibres nous, y un dia d'aquests aniré à comprá es programes. Aquí tench sa apuntació de ses hores de classe. Será una mica fexuch tenirne tres seguides; però no hi fa rès. Jò ja som gran: 13 anys cumplits.»

«Aquí escriuré lo que tench de fé cada hora: vuy dú ben sabudes ses llistons desde es primé dia, per no haverme de rebentá llavò p'es Matx. La señora ávia sempre m'ho predica, qu'òrdi de lluny engrexa.»

Y amb axò, agafa mitx fuy de papé blanch, pòsa plomilla nòva en es mànech, s'assèu à sa tauleta, y comensa à escriure amb lletra gròssa lo siguent:

«Lista de las horas y de lo que he de hacer cada dia.—A las 7 levantarme.—A las 7 1/2 almorzar y repasar la leccion.—A las 8 á clase hasta las 12 1/2.—A las 12 1/2 los palomos y el pájaro.—A la 1 comer.—A la 1 1/2 jugar hasta las 3.—A las 3 estudiar hasta las 5.—A las 5 á pasear.—A las 6 1/2 jugar un poco y el álbum de sellos.—A las 7 estudiar hasta las 9.—A las 9 cenar y á las 10 á acostarme. Palma dia 1 de Octubre de 1880. Guillermo Bibiloni y Capllonch, servidor de V.»

Com ha acabat d'escriure aquest procés, l'aferra à sa paret amb una oblea; el se mira una estona, y torna repassá cada hora, amb s'intenció de respectá

aquells preceptes, tal com si fossen una llei amb pena de la vida.

Amb axò, s'en va à berenà, y com está llest s'en torna à sa tauleta, y adesa es trastets y paperins. Pròva si caben dins sa correlja es llibres nous qu'ahí comprá: llavò los torná desfè; s'assèu altra vegada à sa tauleta; y d'en un en un los va reixant à tots es llibres sa primera fuya en blanch, amb un regla de fust y un làpis que seña ben nègre.

Com té ses planes ben reixades per no aná tòrt, agafa sa ploma, la tòrca bé que no hey haja pels; y amb sos colzos ben axamplats demunt sa taula, es capet tombat à la banda, y llepantse es morros amb sa punta de sa llengo, escriu à cada llibre, amb sa milló lletra que sab fé:

«Si este libro se perdiere
Como puede suceder
Suplico al que lo hallare
Si me lo quiere volver.
No es de fraile ni de monja
Ni tampoco de mujer
Es de un pobre estudiante
Que lo ha de menester.
Si quiere saber mi nombre
Aqui bajo lo pondré
Guillermo soy de nombre
Y de apellido Bibiloni
Y Capllorach calle de
Mesquida n.º 59.

Llavò s'en va à vestí, amb càmia blanca neta, sa corbata coló de cèl y sa robeta nova; tresca per ca-séua, impacient, sense fé rès de tot lo dematí. Com son les onze tocases, s'en va à Montis-sion, à s'abertura. Fins à les dotze fa un pòch de truy y corredisses per dins es pati, fent enfadà es portés; y cada pich que arriba un catedràtich, li fa capellada fins en terra.

Sortint de s'abertura, s'en va à diná, y té llavò tot es capvespre per ell. Es es derré dia de bona vida.

Demá, en bon dematí, s'en 'nirà à classes, tot resòlt. Sa primera llissó ja's segú que la sabrà p'es cap d'es dits.

Ara no més falta sebre, d'aquí es dia de Tots-Sants quantes faltes tindrà apuntades à sa llista, y quantes *rayes* haurá anat à fé, devés es bastió de Sant Geròni.

GORIET.

UN ENAMORAT Y S' ECO.

—Oh, hòsch ombrívol! diguès:
Una nina molt garrida
Que 'm té s'ànima ferida
¿Me sabrias dí ahont es?
—Es.....

—¿Ahont? Jò no t'he entès gayre;
¿Que es viva ò n'he de du dòl?

Contestem p'es méu consòl,
No me fassis cap desayre.

—Ayre.....

—¿Per l'ayre tú me dius qu'es?
¿Quí es que axí me contesta?
Sa téua veu es faresta;
Debades mir, no veitx rès.

—Rès.....

—Si tú no ets rès, no está bé
Que jò tenga pò de tú;
Me pensava era qualcú
Que 's congoxava també.

—Bé.....

—¿Que prest replicas! ja pèrt
Sa paciència que tenia,
Axò no pòt sè mania;
Que m'encalsan es ben cèrt.

—Cèrt.....

—¿Ay señó! de tú he mesté,
Gèni incògnit, gran ajuda;
De s' Amor que plòr perduda
Dam noves que jò no 'n sé.

—Sé.....

—¿En sabs? Ydò será just
Que parlis, jò no puch viure,
Diguem: ¿perquè no 'm va escriure
Donantme tant de disgust?

—Gust.....

—¿Per gust, dius? mal gust tengué
En causarme tal doló;
¿O es qu'are qualche pastó
A n'es costat sempre té?

—Té.....

—¿Vòl dí qu'aquells juraments,
Pròves d'amor y esperanses,
Tant de ditxa y alabanses
No eran més que fingiments?

—Ments.....

—No ment; però jò no sé
Si per bé ò mal m'ho deya,
Si ses caricies que 'm feya
Eran fingides també.

—Bé.....

—¿Per bé? ¿Y aquells sacrificis
Que per ella vatx patí?
¿Quina causa ha de tení
Per olvidá es méus servicis?

—Vicis.....

—¿Vicis? y ella me doná
Pròves de virtuts sens fi,
¿Jesús! qui heu havia de dí,
Tant com ella em predicá.

—Cá.....

—Digaumè, per Déu, qui era
De mon amor el guerré,

Que per tot el cercaré
Desde Andraitx à Capdepera.

—Pere.....

—¿En Pere? ¡mirau quin còr!
¡Un amich! ¡qui heu 'gués de dí!
¿Y de que se va serví
Per robarme aquella flòr?

—Or.....

—¿Es doblés? ¡ah, còr de fust!
¡Ella que sempre me deya,
Que sa riquesa no feya
Amb s'amor ningun ajust!

—Just.....

—No crech que cap hòmo fés
Per tú lo qu'he fèt jingrata!
Desde 'vuy es cò es barata,
¡m' en vatx à ferho al revés.

—Vés.....

—D'atlòtes n'hi ha à manades,
Més guapes serán que tú,
Y en trobaré, ¡ja's segú!
De riques y acomodades.

—Dades.....

—Amich ocult, jò de vos
Satisfèt sempre estaré,
Perque m'heu informat bé;
Déu vos dó salut: y Adios.

—Dios.....

UN FERIT D'ALA.

XEREMIADES.

¡Mirau qu'es tení fòrsa d'humó y pòques feynes, (per no dí un'altre còsa,) es fé lo qu'ha fèt aquests dies passats un *bòn subjècte* que s'en anava per tendes y botigues comprant *la mar* de trastos y queviures, donatsè per contratista d'un vapor!

Y lo milló es qu'havia contractat, molt sèrio, una partida de gent, entre cambristes, cuynés, un forné, etc., etc., per aná amb aquest vapor; y los donava orde d'está apareyats per embarcarse, tal dia, sens falta. Molts d'ells ja's feyan sa ròba y demés preparatius per emprende un llarch viatge.

Com ha vengut *finis-finis*, tot ha resultat farsa y mala fé. Ara digaumè, ¿quina là se devia havè passada p'es cap aquell individuó?

Alguns d'ets enganats anavan derrera ajustarli es contes de bona manera, perque heu tengués present per un'altra vegada. Ben mirat, casi casi s'ho tenia merescut.

*
*
*

Qualcú se quexava; s'altre dia, de s'estesa de rodones y mitjans qu'hey ha devora sa caseta d'es consums, en es Moll.

Si allà fan nòsa, lo milló seria acaramullarlos devòra sa *paret* famosa de sa Llonja, y axí, una còsa y altra, encara faria més *polit*.

¿Que direu qu'axò no es una bona idèa? Ydò, ¡jala envant! demá mateix.

*
**

Ses pedres de sa costa den Brossa estàn de lo més llenegadisses.

Ets escalons de s'escala des Miradó també estàn llenegadissos.

Lo que no llenéga, en via ninguna, es sa *marròta* de s'Ajuntament.

Are per are, no hey ha pò de lladres, maldement déxin sa clau en es pañy.

*
**

Un Retgidó va proposá, s'altre dia, fé desocupá es local que ténen à La Sala s'Arxiu y es Cadastre.

Vat' aquí una còsa ben pensada, y qu'es de primera necessitat. Es Cadastre y s'Arxiu estàn plens de llibres antichs, papés y plegamins importantíssims, de gran valor històrich; y per tots aquests documents y materials eran un gran perill y una amensassa contínua ets esbarts de rates tragineres que pasturan per sa tresorería de la Sala.

¡Y fins ara no haverhi acudit! Es còsa de fé via.

*
**

Es vengut à Ciutat es professó de cornetí, Don Francisco Amer Alegre. Diuen que toca aquest instrument à la perfecció.

Desitjam que li vaja bé sa funció ó concèrt que, segons noticies, tracta de doná un dia d'aquests.

*
**

Tenim també entre nòltros, d'alguns dies à n'aquesta part, un altre músich notable, el señó Arcas, guitarrista consumat, de lo milló que tresca per Europa.

S'es dexat sentí unes quantes vegades; y es qui son estats convidats y l'han sentit, li alaban de lo més una péssa que toca, imitant es renòu y es truy d'una batalla, ses canonades, sa cavallería, es gemechs d'es ferits, etc.

Molta habilitat té el Sr. Arcas: de sa guitèrra en fa lo que vòl.

Ydò, ja que amb ella sab imitá tantes de còses, à veure si compòn una péssa que imiti es crits y renòu y algaravia que mòuen, barayantsè casi cada dia, y diguentsè ses mil llástimes, alguns diaris ciutadans.

Ha d'essè una péssa que sa prima s'hi rompa sèt ó vuyt vegades, y es bordons fassin renòu d'escardat. ¿Compren s'idèa?

Seria una música d'actualitat.

Postdata. Llavò la poria dedicá à s'Ajuntament, que d'axò d'esclips y esclòps, també n'es afectat una miqueta.

*
**

Mos acostam à sa temporada des ploure, des fanch y des bassiòts.

Un des nòstros vapors s'apareya per fé un viatge de recreo, y traginá à Mallorca una barcada de viatgés francesos, inglesos y nort-americans, que vendrán apòsta per visitá y estudiá, en es plè de s'hivèrn, s'empedregat de Cort y d'es carré d'Odon-Colom, es *lago*s de sa Plassa Nòva y ses *bufetes* d'es carré de Sant Miquèl.

*
**

S'es reunida, aquests dies, à ca's Governadó, sa Junta qu'ha d'arreglá es mòdo y manera d'organisá ses fires de Ciutat.

S'ha nombrada una Comissió composta de persones que, si vòlen, pòden fé que la còsa vaja envant y arribi à graná.

Per ara, podem dí que en bones mans está es pandero. Lo que més hey impòrta es pòca vessa y veure es mòdo de fé doblés. Amb aquestes dues còses podem dí que tenim fires segures.

*
**

Tres atletes joves se son examinades per entrá enguañy à Montission, y han quedat, segons diuen, de lo més lluides à s'exámen.

Are veurém si aquí mos succehirá còm à altres bandes, que ses femelles donan pols à n'ets estudiants, treguent ses millos nòtes y guañant ses oposicions moltes vegades.

Veèm si en vení es final de curs, es bergantells montissionistes se dexarán passá devant. Ja pòren dú es guinavents ben esmolats.

*
**

S'esbart de *gitanos* que pasturava per Ciutat s'en es anat à fé una volta per alguns pòbles de Mallorca.

¡Ay Déu, pagesos! Si no estau alèrta, ja ballau.

Bòna xaripa vos ha cayguda amb sa visita d'aquesta gent. Badau ets uys, que la còsa val la pena.

*
**

A Lluchmajó, son entrats lladres à un hostel, y s'en han duysts devés cinch duros.

Llavò son entrats à La Sala; y còm tot heu han hagut cercat, girat y graponetjat, s'en han duyst 50 REALS, perque, segons diuen, no n'hi havia pus.

Bòn parey faria amb so nòstro, s'Ajuntament de Lluchmajó: hòns dos *capitalistes*.

Benaventurats es pòbres Ajuntaments; perque de ells es el reyne de los déutes.

COVERBOS.

Ja's sab sa costum que ténen molts de predicadós vulgars, d'alabá y ponderá fins à n'es niguls es mérits y virtuts des Sant de qui predicán.

Un d'aquests *bòns* predicadós, fent un sermó de Sant Juan Batista, deya lo siguent:

«Ara comprench, germanets méus, perque à n'el gloriós Sant Juan li va tocá es martiri d'essè degollat. ¿No sabeu perque es que Déu axí heu va dispòndre? Ydò jò'l vos diré à n'es motiu; y es, que Sant Juan Batista era tan gran y tan gegant en santedat, que estant dret, no cabia dins la glòria, y va essè precis escapsarlo tayantli es cap, perque quant entrá en el cèl pogués passá p'es portal; y axò que no té res de petit.»

Y es devòt auditòri feya capades, uns diuen que dormint, y altres que admirant sa *gegantina* santedat de Sant Juan Batista.

*
**

Un altre predicadó clamava contra sa mala costum de gastá doblés en rifes:

—«Molts n'hi ha, (deya) que no somian altra còsa més que axò, en lloch de fé feyna y atendre à lo precis: aquests menestrals, que's privan de lo necessari per sa gola de comprá billets; que pèrden moltes hores xarrant de si sortirá premiat es 104, ó de si hey sortirá es 89, y no més ambicionan fèrse richs y malfenés treguent sa gròssa.....»

Acabá es sermó, y quant sortia de l'Iglesia pensant en ses conversions qu'hauria fètes, s'hi acostá una mestresseta y li digué amb veu de cap de nás:

—Perdon, señó *viguèri*: ¿faria favó de dirme si son es 104 y es 89 es dos números qu'ha anomenats en es sermó? perque duch dins es cap que un ó s'altre han de trèure còsa, à sa rifa de diumenge.

*
**

Contan qu'un traginé sollerich arribá à Ciutat amb un mal de caxal que li feya pèrde el mon de vista. L'homo després de dexá es carro à s'hostal, se va resòldre, y ja's partit de cap à ca' un barbè.

—Bòn dia.

—¿De que anau, germá?

—Vulía sebre ke me fariáu pagá de trèurerme un kaxal.....

—Homo, lo acostumat, una pesseta.

—Bònu, si akás ja turnaré passá.

Amb axò surt y s'atura devant es mostradó d'una pastisseria y se posá dret mira que mira, de mòdo que'l poguessin veure una tira de fadrins sabalés que feyan feyna sullá pròp.

Es sabatés que'l guipan, no estigué-

ren molt à mòurel.

—¡Germá! ¿que no heu berenat?

—¡Pagès! ¿que son hònes?

—¡L'amo! ¿quantas vos ne menjaríau?

—Per la vera! tres dutzenes y ara matex; ¿à veure qui les paga?

—Jó les vos pach, (respongué un, tot fent de curro; y ja tenim es sollicherich enrevoltat de sabatés.)

—Ydò en vulè...

—A poch, à poch, (replicá es sabaté,) y si no vos acabau ses tres dotzenes d'ensaymades, ¿que vos hem de fé?

—¡Vera creu! si no les m'akab, me dexaré rabassá un kaxal.

—Ja están ses messions; l'amo, donau tres dotzenes d'ensaymades à n'aquest homo.

Es sollicherich s'entimá vuyt ó nou ensaymades, y quant va essé à sa deù, se va aturá y digué:

—Ja no puk més, vòltrus m'heu guñat; anem y me fareu rebassá un kaxal.

Y es sabatés fént gran lulèya l'acompañaren à ca's barbé, qui tregué ses eynes y va demaná à n'es sollicherich quin caxal se volia dexá arrancá. Ell li mostrá es corcat, y amb una tirada el tengué defòra sense costarli rès, y havent pegat una panxada d'ensaymades.

¡Mirau per quin estil un sollicherich se va riure d'un estòl de sabatés!

*
**

Un metge y un pagès, convenguéren en qu'aquest, si no estava malalt de tot l'añy, li donaria una cortera de blat, y si hey estava, l'havia de visitá de franch ó sense paga.

Ja era à fi d'añy, y es pagès no havia estat malalt, y dos dias abans d'acabá es convèni, se posá en es llit amb una partida de gemechs fòrts.

Hey pujá sa séua dona, tota retgirada, y li va dí:

—Pere, ¿què tens?

—No estich hò; ves à fé vení es metge.

—Vejes si suarás, y ja'u vorém d'aquí un parey de dies.

—No; veshi are totduna, y depressa.

Ella s'en va aná tota correguent, y com arribá à ca's metge, li va dí:

—Bònes tardes tenga.

—¿Qu'hey ha rès de nou?

—En Pere que no está hò.

Com es metge va essé allá, li va dí:

—¿Què tens, Pere?

—Tot es còs me fa mal, (li contestá.)

—Trèu sa má, meèm es pols; tú necessitas una sangria de vint unses are totduna y un'altra es capvespre, y es vespre passaré altra vegada à veure com te tròbas.

—¡Bèt! (digué à sa dona quant es metge s'en hagué anat), dam sa ròba.

—¿Y are, qu'has tornat beneyt?

—No; apareya una cortera de blat y envialá à ca's metge.

—¿Perquè?

—Perque no tench mesté cap sangria de vint unses.

SECCIÓ D' ANUNCIS.

PAPÉ DE BONOS MUNICIPALS

PER EMPAPERÁ HABITACIONS Y PER ALTRES USOS.

Qualsevòl *tenedó* el dona més barato que es que anuncian de devòra Sant Nicolau.

CUPONS DE IDEM, PER DEBANAYS

à cèntim sa dotzena,

n'hi haurá per qui'n voldrá.

BUÑOLS de patata, de vent y á la concejala, amb forat y sense forat.— S'en trobarán à cada passa. Ademés des café des Banch de s' Oli, en fan de hòns y gròssos devés Cort, p'es barriò nou de Santa Catalina, à mitjan llòch des Born, y fins y tot à dins qualque capella restaurada.

Alguns repartidós de diaris s'encarregan de servi *buñols* à domicili, pagant cada cap de més.

125 **BOBIANS** 125

GURACIÓ RADICAL, PRONTA Y MARAVELLOSA

DE TOTA CASTA DE MALALTIES:

CÁSTIGUES, PÚTRIGUES, ENCÓLIGUES,

SA TARICIA, PELMANIES,

Y DOLÓ ROMÁNTICH,

amb s'imponderable, admirable y vertadé

XAROP PROTO-SULFUROS DE PIÑOL D'AUBERCOEH AGRE del Dr. Brigand Wolfedindins.

Medalla de Llauna à s'Esposició de s'Arracó.

No equivocarse.

125 **BOBIANS** 125

PROSPECTES GRÁTIS.

Almoneda de bergantelles casadores. Cada dijòus y diumenge en es Born.—A qualsevòl prèu, si sa postura acomòda.

SASTRERIA

LA TESORA.

ESPECIALIDAT PER TAYÁ SAYOS À TÒT BITXO VIVENT.

Qualsevòl cassoleta de fadrines veyardes, en s'estiu, à la fresca y s'hivèrn, devòra es fòch.

Plasseta de la Murmuració—n.º 6.

PER LLOGÁ.

Una barrina, de foradá en terra y obrí pous. Costá prou bons doblés, y casi no está tocada de mans.

Ha d'aná en mans d'enginè; sino, no farém barrina.

Veynat de La Sala en donarán rahó.

GANGA. Doblés á interés, á real per duro cada setmana. Contabilidadat per Partida Doble amb tayas de caña. Prontitut y Economia. Carré del Mal Lladre, n.º 1—Son Rapiña.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Una gran cotorra sé Que quant canta, canta bé.

SEMBLANSES.—1. En que té punts.

2. En que té cóua.

3. En que té dents.

4. En que no paga.

TRIÁNGUL.....—Paret-Pare-Par-Pa-P.

FUGA.....—A bòn boct, bòn crit.

ENDEVINAYA.—Un sostre-mòrt.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Un Catòlich, Pèp Blat, Papuys y Dos Tranquils.

Sis:—Pere Bleda, Un Catalinero, Un Mericano y Quibuscumque.

Dues:—Canet Ganxo y sa Compañia d'ets embuys.

Y una no més:—Farineta, Cop-piu, Un Sabaté en dilluns, Toròt y Marinera.

GEROGLIFICH.

99999

JAUME I CARLOS III FELIP II

NOV:

7 Partides-Lley d'Imprenta-Codich Penal

BANCARROTÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un pá à un rellòtg?
2. ¿Y una còl à un trempa-plomes?
3. ¿Y es castell de Bellver à un jòch d'ajedrez?
4. ¿Y L'IGNORANCIA à sa botiga den Rotger?

UN PUNXA ENEGAT.

QUADRAT DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides de per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, un animal de mar; sa 2.ª, un producte de la terra; sa 3.ª, lo qu'hey ha arreu per dins Ciutat.
P. PEXET.

PREGUNTES.

1. ¿Com será possible qu'un inquero s'en vaja d'Inca fins à Barcelona, encamellat demunt un mul?
2. ¿Quines condicions ha de tení una figa per essé hòna?
3. ¿Ahont se sòlen fé es caragòls més gròssos de Mallorca?

IGNORANT GRUXAT.

FUGA DE CONSONANTS.

.E. .A .O.A .O. E. .EI.

UN SARDINÉ QUE FESTETJA.

ENDEVINAYA.

No tench es cútis gens dols, Però tench s'esquena llisa, Y tothòm sempre'm precisa A barayarme amb sa pols.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

2 OCTUBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.